

Arrest

nr. 283 098 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en samen met X als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 13 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 september 2018 diende verzoekster samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 9 oktober 2019 trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 30 juni 2020 met nr. 237 655 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingediend tegen deze beslissingen.

1.3. Op 1 september 2020 diende verzoekster samen met haar echtgenoot een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Op 10 november 2020 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Bij arresten van 26 maart 2021 met nrs. 251 727 en 251 728 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen deze beslissingen.

1.5. Op 17 augustus 2020 trof verweerder beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot (bijlage 13quinquies). Bij arresten van 8 juli 2021 met nrs. 257 858 en 257 859 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen deze beslissingen.

1.6. Op 30 december 2020 dienden verzoekster en haar echtgenoot namens hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 14 maart 2022 verklaarde verweerder de in punt 1.6. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Bij arrest van 16 juni 2022 met nr. 274182 vernietigde de Raad deze beslissing omdat verweerder een onvolledig administratief dossier had voorgelegd waardoor de Raad zijn wettigheidstoets niet kon uitoefenen.

1.8. Op 6 juli 2022 nam verweerder een beslissing waarbij hij de in punt 1.6. bedoelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaarde. Bij arrest van 29 november 2022 met nr. 281 068 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

1.9. Op 29 augustus 2022 diende verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.10. Op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van 12 januari 2023 met nr. 283 097 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep.

1.11. Eveneens op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekster.

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam + voornaam: [I.M.J.I.]

geboortedatum: [...] 1990

geboorteplaats: Shekhan

nationaliteit: Irak

+ minderjarige kinderen:

[K.M.M.M.K.] geboren te Shekhan op [...] 2014

[.D.M.K.] geboren te Shekhan op [...] 2012

[K.D.M.K.] geboren te Shekhan op [...] 2008

[K.D.M.K.] geboren te Shekhan op [...] 2007

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins-

en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

gezins- en familieleden : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022)"

1.12. Eveneens op 20 september 2022 trof verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeksters echtgenoot. Bij arrest van 12 januari 2023 met nr. 283 099 verwierp de Raad het hiertegen ingediende beroep

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster op:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK

- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 372 EN 373 OBW

- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING".

Zij betoogt als volgt:

"EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd op 29 augustus 2022 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op basis van de medische situatie van de moeder van het gezin (mevrouw [I.M.]).

Door de verwerende partij wordt op 20 september 2022 vervolgens een beslissing genomen, waarbij de aanvraag wordt afgewezen als onontvankelijk op grond van artikel 9ter, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing, waarbij vervolgens een bevel wordt opgelegd om het grondgebied te verlaten, draagt eenzelfde datum.

Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient in het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht op dezelfde datum als de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. Het gezag over de persoon van het kind wordt gezamenlijk uitgeoefend door beide ouders, tot aan de meerderjarigheid of de ontvoogding van het kind (artikel 372 en 373 OBW).

In de bestreden beslissing wordt daarentegen enkel aan de moeder van het gezin (mevrouw ISMAIL Magro), als wettelijke vertegenwoordiger van de vier minderjarige kinderen, een bevel opgelegd om het grondgebied te verlaten.

Het blijkt niet waarom de verwerende partij enkel de moeder van het gezin beschouwd als wettelijke vertegenwoordiger van de kinderen. De vader van het gezin (de heer [H.M.K.H., geboren op [...] 1979 te [S.], hebbende de nationaliteit van Irak, RR: [...]) is tevens verblijvende in België. Het volledige gezin is samenwonend in het opvangcentrum van Westakkers, hetgeen de verwerende partij gekend is. De vader van het gezin oefent dan ook gezamenlijk met de moeder van het gezin het ouderlijk gezag uit.

Artikel 372 en 373 OBW worden derhalve geschonden in de bestreden beslissing.

DERDE ONDERDEEL

3. In de bestreden beslissing (stuk 1) wordt inzake de "gezondheidstoestand" gesteld dat er zich geen medische contra-indicatie zou voordoen bij een terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen gebaseerd wordt op het advies van de arts-adviseur van 19 september 2022 in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet:

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022)

Het advies waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing is evenwel behept met een (manifeste) beoordelingsfout, waardoor niet op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van mevrouw [I.M.] zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

4. De verzoekende partij diende op 29 augustus 2022 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op basis van de medische situatie van de moeder van het gezin (mevrouw [I.M.]).

De verzoekende partij voegde een standaard medisch attest (onder stuk 4 bij de aanvraag), opgesteld door Dr. [L.B.], toe bij deze aanvraag. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 25 juli 2022. De identificatiegegevens van mevrouw [I.M.] werden duidelijk vermeld.

Naast het standaard medisch getuigschrift, voegde de verzoekende tevens een kopie toe van een psychiatrisch verslag (gevoegd onder stuk 5 bij de aanvraag).

Uit de voorgebrachte medische attesten blijkt dat mevrouw [I.M.] werd gediagnosticeerd met een psychose en paranoïde.

Zij werd hiervoor reeds opgenomen in het PZ Sint-Lucia hiervoor in de periode tussen 8 augustus 2021 en 17 augustus 2021. Dit betrof een gedwongen opname, ten gevolge van een psychotische decompensatie. Er werd een snelle opklaring vastgesteld tijdens de opname onder Zyprexa. Zij gaf aan hierdoor rust te hebben gevonden. Op 17 augustus 2021 kwam er vervolgens een vonnis tussen van de vrederechter waarbij de verdere gedwongen opname niet werd verlengd en zij het psychiatrisch ziekenhuis kon verlaten (zie het vermelde besluit op pagina 3 van stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Verzoekster neemt tot op heden Zyprexa (5 mg), zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift (stuk 4, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). De werkzame stof van dit middel is olanzapine, hetgeen wanen en hallucinaties remt. De tabletten werken binnen een paar uur en blijft minimaal 1 dag lang werken (stuk 3).

De verzoekende partij moet evenwel vaststellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat de behandeling van mevrouw [I.M.] - waaronder dus ook de medicatie (Zyprexa) die zij dient te nemen - actueel gestopt zou zijn, hetgeen niet correct is.

Door de arts-adviseur wordt kennelijk verondersteld dat mevrouw [I.M.] enkel tijdens de gedwongen opname in het psychiatrisch ziekenhuis behandeld werd met Zyprexa, terwijl net het tegendeel blijkt uit punt C van het standaard medisch getuigschrift. Het is net door de inname van Zyprexa - een snel werkend middel tegen wanen en hallucinaties - dat de toestand van mevrouw [I.M.] kon stabiliseren. Daarom neemt zij - tot op heden - dit middel dat voor haar dan ook essentieel is en een actuele behandeling uitmaakt.

Uit de voorgebrachte medische attesten blijkt dat mevrouw [I.M.] werd gediagnosticeerd met een psychose en paranoïde.

Zij werd hiervoor reeds opgenomen in het PZ Sint-Lucia in de periode tussen 8 augustus 2021 en 17 augustus 2021. Dit betrof een gedwongen opname, ten gevolge van een psychotische decompensatie. Er werd een snelle opklaring vastgesteld tijdens de opname onder Zyprexa. Zij gaf aan hierdoor rust te hebben gevonden. Op 17 augustus 2021 kwam er vervolgens een vonnis tussen van de vrederechter waarbij de verdere gedwongen opname niet werd verlengd en zij het psychiatrisch ziekenhuis kon verlaten (zie het vermelde besluit op pagina 3 van stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

De gevolgen van de inname van het middel Zyprexa staan derhalve centraal.

Verzoekster neemt ook tot op heden Zyprexa (5 mg), zoals vermeld onder punt C van het standaard medisch getuigschrift (stuk 4, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf). De werkzame stof van dit middel is olanzapine, hetgeen wanen en hallucinaties remt. De tabletten werken binnen een paar uur en blijft minimaal 1 dag lang werken (stuk 3). Door de inname van dit middel blijft haar toestand (redelijk) stabiel.

De arts-adviseur stelt daarentegen in zijn advies letterlijk: “actueel is de behandeling gestopt”, “de toen ingestelde therapie is ondertussen gestopt” en “uit de gegevens blijkt niet dat betrokkene actueel nood heeft aan een actieve opvolging en behandeling”.

De actuele medicamenteuze behandeling (Zyprexa) komt nergens ter sprake, in strijd met het belang van dit middel op de medische situatie van mevrouw [I.M.] (zoals hierboven aangehaald).

Dit betreft een (kennelijke) beoordelingsfout van de arts-adviseur.

Ten overvloede, merkt de verzoekende partij nog op dat mevrouw [I.M.] kampt met een psychose en paranoïde, hetgeen onder controle kan worden gehouden met het middel Zyprexa. Het effect van dit middel wordt dan ook nadrukkelijk beschreven in het verslag van psychiater naar aanleiding van haar gedwongen opname (zie stuk 5, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Indien de arts-adviseur derhalve stelt dat er zich geen incident meer heeft voorgedaan “sinds 1 jaar”, dan dient net rekening te houden worden met de effecten van Zyprexa en de noodzaak van dit middel dat zij tot op heden neemt. De actuele medicamenteuze behandeling (Zyprexa) komt echter nergens ter sprake in het advies van de arts-adviseur, in strijd met het belang van dit middel op de medische situatie van mevrouw [I.M.] (zoals hierboven aangehaald).

Dat zij dit middel blijvend dient te nemen, vormt bovendien het bewijs van een blijvende onderliggende aandoening (een psychose en paranoïde). Ook hiermee diende de arts-adviseur rekening te houden, hetgeen niet is gebeurd.

VIERDE ONDERDEEL

5. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit geldt in het bijzonder gelet op de langdurige periode dat de verzoekende partij verblijvende is in België en de belangen van de minderjarige kinderen. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het feitenrelaas en de elementen gekend in het administratief dossier (zoals aangehaald in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing van 20 september 2022 omvat echter geen afdoende motivering inzake de (bekende) persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

7. De minderjarige kinderen [D.], [D.], [D.] en [D.] zijn verblijvende in België sinds 11 september 2018. Zij groeiden verder op in België. De minderjarige kinderen zijn alhier schoolgaand en hebben hier hun sociale banden ontwikkeld.

De omgeving alwaar de minderjarige kinderen verder zijn opgegroeid is op geen enkele manier te vergelijken met Irak, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad. De minderjarige kinderen zouden bovendien verplicht worden om hun school in België af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hetgeen manifest in strijd is met de belangen van de minderjarige.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, zoals de gemachtigde stelt, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

Het opleggen van de verplichting aan de minderjarige kinderen om terug te keren naar Irak - waarmee de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben en waardoor hun scholing in België wordt afgebroken - is manifest in strijd met de primaire en private belangen van de minderjarige.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De vereiste van effectieve rechtsbescherming maakt het noodzakelijk dat de rechtbank de bestreden beslissing nog intensiever toetst wanneer er grondrechten van het kind in het geding zijn.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbeuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van de ouders verandert hier niet veel aan. Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen.

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Deze belangen werden onvoldoende in overweging genomen door de gemachtigde.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet nochtans dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met bovenvermelde elementen diende rekening te houden, terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM evenals de artikelen 3, 6, 8 en 29 IVRK, dringt zich op.

8. Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Irak werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

2.2. Wat betreft de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze bepaling voorziet in de definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

De Raad leest geen concrete uitleg in het verzoekschrift hoe artikel 8 EVRM werd geschonden door de bestreden beslissing.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

2.4. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt hierin aangegeven dat verzoekster overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer bepaald is zij niet in het bezit van een geldig visum. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, motiveert verweerder eveneens concreet over de elementen die staan opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, namelijk over verzoeksters gezins- en familieleden, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand (cf. punt 2.13).

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing.

2.5. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. In een eerste onderdeel van het middel verwijst verzoekster naar het beroep ingediend bij de Raad tegen de in punt 1.10. bedoelde beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Zij beroept zich op de "*goede rechtsbedeling*" om te stellen dat ingeval de Raad zou oordelen dat het voormelde beroep gegrond is, de bestreden beslissing die op dezelfde dag ter kennis gebracht werd als de in punt 1.10. bedoelde beslissing, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en te worden vernietigd.

2.7. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 1.10. waaruit blijkt dat het beroep ingediend tegen de beslissing waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard werd verworpen. Verzoeksters betoog dat is geënt op de hypothese dat het beroep gegrond is, kan dan ook niet worden gevolgd.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.8. In een tweede onderdeel van het middel merkt verzoekster op dat *“enkel aan de moeder van het gezin (mevrouw [I.M.]), als wettelijke vertegenwoordiger van de vier minderjarige kinderen, een bevel [wordt] opgelegd om het grondgebied te verlaten.”* Zij begrijpt niet waarom verweerder enkel haar zou beschouwen als wettelijk vertegenwoordiger van de kinderen terwijl zij gezamenlijk met haar echtgenoot het ouderlijk gezag uitoefent.

2.9. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, gaat verzoekster eraan voorbij dat beide ouders het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op hun minderjarigheid volgen de kinderen hoe dan ook de verblijfsstatus van hun ouders. Het loutere feit dat verweerder de namen van haar kinderen niet heeft vermeld op de bijlage 13 van haar echtgenoot, laat niet toe te besluiten dat hij enkel verzoekster zou beschouwen als hun wettelijk vertegenwoordiger en hiermee de regels van het ouderlijk gezag vervat in de artikelen 372 en 373 (oud) BW niet zou hebben gerespecteerd.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.10. In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat verweerder niet op zorgvuldige wijze rekening houdt met haar gezondheidstoestand door voor wat betreft de evaluatie ervan in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, te verwijzen naar het medisch advies dat werd verstrekt door de arts-adviseur op 19 september 2022 en te oordelen dat er geen medische contra-indicatie is voor de terugkeer naar het land van herkomst. Volgens verzoekster is dit medisch advies immers behept met een manifeste beoordelingsfout. Verzoekster herhaalt hierbij integraal haar argumentatie uitgewerkt in het beroep gericht tegen de in punt 1.10. bedoelde beslissing.

2.11. Het volstaat te verwijzen naar het in punt 1.10. bedoelde arrest van de Raad waarbij het beroep werd verworpen. Verweerder kan in de bestreden beslissing dan ook terecht steunen op het medisch advies van de arts-adviseur om te besluiten dat er *“geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022)”* is.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond

2.12. In een vierde onderdeel van het middel betoogt verzoekster, na een theoretische uiteenzetting over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat deze bepaling een individueel onderzoek vergt van haar persoonlijke situatie. Zij verwijst hiervoor naar het administratief dossier waarin zich de in punt 1.6. bedoelde aanvraag bevindt. Zij is van oordeel dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en geen afdoende motivering bevat over haar persoonlijke situatie m.i.v. die van de kinderen die zij uitgebreid uiteenzet en waarbij ze verwijst naar de geschonden geachte bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Wel legt deze bepaling op dat verweerder bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening houdt met het gezinsleven, het belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (cf. RvS 28 maart 2022, nr. 253.374). Deze bepaling legt dus een specifieke zorgvuldigheidsplicht op. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder tot uiting heeft laten komen dat hij rekening heeft gehouden met het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij kan dus niet verweten worden de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen te hebben geschonden. Immers kan in de bestreden beslissing uitdrukkelijk worden gelezen:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen

met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies 19.09.2022), advies voor echtgenote van betrokkene"

2.14. Hieruit blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, de belangen van de kinderen wel degelijk in overweging nam waar hij oordeelde dat het *"in het belang van de kinderen [is] dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."*

2.15. Bovendien kan geen abstractie worden gemaakt van de in punt 1.8. bedoelde beslissing over de in punt 1.6. bedoelde aanvraag, waarnaar verzoekster trouwens verwijst in haar verzoekschrift. Verzoekster had hierin het schoollopen van haar kinderen, hun sociale banden die zij hier zouden hebben ontwikkeld en het feit dat een terugkeer naar Irak in strijd zou zijn met hun grondrechten al aangehaald. Blijkens de in punt 1.8. bedoelde beslissing heeft verweerder hierover zeer ruim gemotiveerd:

"(...) Betrokkenen halen nu aan dat het centrum van de belangen van de kinderen in België is komen te liggen en niet meer in Irak. Het is echter normaal dat de kinderen gedurende een verzoek om internationale bescherming naar school kunnen gaan om hun ontwikkeling niet al te zeer te benadelen, maar dat betekent niet dat dit nu als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen om na te laten gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen immers niet aan dat het nu bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst of een ander land waar ze kunnen verblijven om zich vervolgens voor een visumaanvraag te richten tot de bevoegde consulaire of diplomatieke post. Dat de procedure via de ambassade eveneens tijd in beslag neemt, is evident en vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. De kinderen kunnen in afwachting van de beslissing terug in Irak naar school gaan (waar ze voor hun komst naar België reeds eerder naar school gingen). Dat een terugkeer naar het land van herkomst waar de kinderen geboren en getogen zijn en waar er nog steeds familie aanwezig is, hun belangen zouden schaden is helemaal niet bewezen aan de hand van de documenten die worden voorgelegd waaruit enkel blijkt dat ze naar school gaan in België.

Verzoekende partijen tonen met hun betoog en voorgelegde documenten (voornamelijk bewijzen van inschrijving in een school) geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich, eventueel tijdelijk, opnieuw te vestigen in hun land van herkomst, alwaar zij geboren en getogen zijn, en aldaar (eventueel tijdelijk) een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partijen die respectievelijk geboren zijn in 2014, 2012, 2008 en 2007 en pas in september 2018 naar België zijn gekomen, maken niet aannemelijk dat zij de draad van hun leven in het herkomstland niet meer zouden kunnen oppikken of dat een terugkeer naar hun land van herkomst onherroepelijk gepaard zou gaan met het oplopen van schade in hun fysieke, emotionele en sociale ontwikkeling. Het is niet in het belang van de kinderen om een verblijf zonder geldige verblijfsdocumenten verder te zetten op het Belgische grondgebied. Een dergelijk precair verblijf zou uiteindelijk eventueel kunnen leiden tot beschadiging van hun psychische en fysieke gezondheid gezien de stress die daarmee gepaard gaat. Aan de hand van de voorgelegde documenten (de inschrijvingsbewijzen in een school) kan niet gesteld worden dat de kinderen inmiddels volledig geworteld zouden zijn in de Belgische samenleving en volledig vervreemd zouden zijn van hun land van herkomst waar ze eveneens gedurende meerdere jaren zijn opgegroeid en naar school zijn gegaan. Ze moeten de taal die zij spraken in hun land van herkomst ongetwijfeld nog steeds beheersen. Het is niet mogelijk te stellen dat zij de Nederlandse taal ondertussen beter zouden beheersen dan de taal die in het land van herkomst gesproken wordt en dat zij niet meer taalvaardig zouden zijn met betrekking tot de taal die in hun land van oorsprong gesproken wordt.

Uit niets blijkt dat er in Irak geen voorzieningen aanwezig zouden zijn in basale levensbehoeften. M. was 4 jaar bij binnenkomst België en is nu 8 jaar, D. was 6 jaar bij binnenkomst en is nu 10 jaar, D. was 9 jaar bij binnenkomst en is nu 13 jaar en D. was 11 jaar en is nu 14 jaar. De kinderen verblijven ongeveer 4 jaar in België. M. heeft de eerste 4 jaar van haar leven in Irak (en/of elders) doorgebracht, D. heeft de eerste 6 jaar van haar leven in Irak (en/of elders) doorgebracht, D. de eerste 9 jaar en D. de eerste 11 jaar. De kinderen zijn geboren en getogen in Irak en hebben er familie. Er wordt niet aangetoond dat de belangen van de kinderen niet werden geschaad door de beslissing van hun ouders om hun land van herkomst gedurende meerdere jaren te verlaten. Gezien hun leeftijden hebben de kinderen meer dan waarschijnlijk school gelopen in Irak en hebben de kinderen er een vriendenkring die ze hebben moeten achterlaten door de beslissing van hun ouders om met een ongeloofwaardig asielrelaas naar Europa te reizen. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden afgeleid dat de kinderen een sterke identiteit hebben ontwikkeld die verbonden is aan de Belgische samenleving. De kinderen lijken nog geen

sterke sociale banden te hebben ontwikkeld buiten het gezin waaronder een hechte vriendenkring of lidmaatschap van verenigingen.

Het is niet bewezen dat de kinderen in Irak in een slechte opvoedingsomgeving verkeerden of dat ze bepaalde zorgen moesten ontberen. Tijdens de verzoeken om internationale bescherming werd nooit melding gemaakt van een problematiek in die zin. Tijdens het verzoek om internationale bescherming werd enkel melding gemaakt van een conflict tussen de vader van de kinderen en een autohandelaar naar aanleiding van een mislukte autodeal. Ook de moeder gaf aan zelf geen problemen te hebben ondervonden maar op de vlucht is gegaan door de persoonlijke problemen die haar man heeft met die autohandelaar. De ouders tonen niet aan dat ze niet meer in staat zijn om de ontwikkeling van hun kinderen te beschermen.

(...)

Waar verzoekers verwijzen naar hun verblijfsduur, hun integratie en hun schoolgang, dient er op gewezen te worden dat aangezien zij nooit werden gemachtigd tot verblijf zij er niet op konden vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren en moesten zij zich bewust zijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verzoek om internationale bescherming ingediend door hun ouders, dienden terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

(...)

De advocaat verwijst naar artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de EU met betrekking tot de belangen van de kinderen als eerste overweging bij elke beslissing die een overheid neemt. De gebruikelijke banden die de kinderen met België hebben ontwikkeld, vormen geen zodanige bijzondere omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen toe te laten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier kunnen indienen. Uit niets blijkt een zodanig negatief effect van een tijdelijke terugkeer op de kinderen, dat hun belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering.

De ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, hebben geen directe werking in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122). De verdragsbepalingen in het Kinderrechtenverdrag zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Het leven van de kinderen komt trouwens niet in het gedrang door een terugkeer naar het land van herkomst. De kinderen worden ook niet van hun ouders gescheiden.

Om een eventueel risico op het ontwikkelen van sociale en emotionele problemen te verkleinen, kan het gezin beroep doen op de hulp van verschillende organisaties die hen kunnen begeleiden bij hun eventueel tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst."

2.16. De Raad ziet niet in waarom verzoekster verwacht dat verweerder dit alles nog eens opneemt in de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters betoog dat zij thans voert tegen de bestreden beslissing gelijkaardig is aan het betoog dat zij ontwikkelde tegen de in punt 1.8. bedoelde beslissing. Er kan dan ook worden verwezen naar het in punt 1.8. bedoelde arrest van de Raad waarbij het hiertegen ingestelde beroep werd verworpen. Hierin kan worden gelezen:

"(...) Verder gaan verzoekers concreet in op de primaire en private belangen van de kinderen. Ze stippen aan dat de omgeving waarin de kinderen zijn opgegroeid op geen enkele manier te vergelijken valt met Irak, waardoor hun belangen ernstig worden geschaad. Ze wijzen erop dat de kinderen vier jaar in België verblijven, zouden verplicht worden om hun school af te breken in het Nederlandstalig onderwijs, hun opvoedingstraject niet kan worden verdergezet en hun sociale banden zouden moeten verbreken. Verder wijzen verzoekers op de kwetsbaarheid van hun kinderen, gelet ook op wat ze reeds in hun jonge leven meemaakten. Ze stippen de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag aan en wijzen ook op de moeilijkheden die een zoveelste verhuis met zich zal meebrengen aangezien deze in het bijzonder een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit zal vormen, hetgeen noodzakelijk is voor de optimale ontwikkeling van een jong kind. Zij ondersteunen hun standpunt door te verwijzen naar wetenschappelijke literatuur waaruit zou blijken dat het veelvuldig verhuizen een extra ontwikkelingsrisico vormt voor kinderen van verzoekers om internationale bescherming. Verder menen verzoekers dat het recht op onderwijs in het gedrang komt, nu de vraag rijst naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het kind zodat een gepaste studiebegeleiding kan worden gegeven. Verzoekers zien in de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

De Raad moet vaststellen dat verzoekers hiermee niet ingaan op de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft concreet rekening gehouden met het feit dat de kinderen vier jaar in België zijn, dat ze hier school lopen en met de sociale banden die ze aanhalen. De gemachtigde stipt aan dat niet aannemelijk is dat de kinderen de draad van hun leven in het herkomstland niet zouden kunnen oppikken, of dat de terugkeer onherroepelijk gepaard zou gaan met schade in hun fysieke, emotionele en sociale ontwikkeling. De gemachtigde wijst op de stress die gepaard gaat met het illegaal verblijf van de kinderen en dat het niet in hun belang is dat verder te zetten. De gemachtigde meent dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de kinderen ondertussen volledig geworteld zouden zijn in de Belgische samenleving en volledig vervreemd van hun herkomstland waar ze gedurende meerdere jaren zijn opgegroeid en naar school gegaan. De gemachtigde vervolgt dat het niet mogelijk is te stellen dat de kinderen het Nederlands ondertussen beter zouden beheersen dan de taal in het land van herkomst. Verder vervolgt de gemachtigde samengevat dat niet blijkt dat er in Irak geen voorzieningen zouden zijn om in de basale levensbehoeften van de kinderen te voorzien. Hij stelt dat de kinderen geboren en getogen zijn in Irak, er familie hebben en dat ze er meer dan waarschijnlijk ook vrienden hebben moeten achterlaten toen de ouders beslisten om naar Europa te reizen. Verder stelt de gemachtigde dat niet blijkt dat de kinderen al sterke sociale banden hebben ontwikkeld in België buiten het gezin, via een hechte vriendenkring of lidmaatschap van verenigingen. De gemachtigde heeft daarbij ook gekeken naar welke elementen werden aangehaald in de verzoeken om internationale bescherming en er werd geen melding gemaakt van een slechte opvoedingssituatie in Irak of dat bepaalde zorgen werden ontbeerd. Verzoekers betwisten dit in elk geval niet in hun betoog.

Verder motiveert de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest dat de belangen van de kinderen inderdaad de eerste overweging moeten zijn bij elke beslissing die een overheid neemt. Hij meent evenwel dat de banden die de kinderen met België hebben ontwikkeld geen zodanige bijzondere omstandigheid vormen dat uit het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen toe te laten de aanvraag in België in te dienen omdat uit niets een zodanig negatief effect voor de kinderen blijkt dat het belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. De Raad kan niet volgen dat deze motieven onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zouden zijn.

In de rechtspraak aangaande artikel 8 van het EVRM blijkt dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *"the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight."* En verder *"It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it."* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, §§ 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *"Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement différent (voir parmi d'autres, Darren Omoregie et autres, précité, § 66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention."* (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §§ 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben. Hierbij moet worden rekening gehouden met de fundamentele vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving.

In casu is de Raad van oordeel dat uit de motieven blijkt dat de gemachtigde niet op onzorgvuldige, noch op kennelijk onredelijke wijze heeft nagegaan wat de praktische haalbaarheid en proportionaliteit is van de bestreden beslissing en dat voldoende gewicht is toegekend aan de hogere belangen van de kinderen. Hij heeft daarbij rekening gehouden met de vraag of de kinderen een leeftijd hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. In casu blijkt dat de kinderen nog niet zo lang in België verblijven en in elk geval nog vrij jong zijn. Bovendien blijkt uit de door verzoekers voorgelegde stukken over het onderwijs van de kinderen dat zij het voor taal moeilijk hebben op school, M. ook expliciet met

het Nederlands ondanks een dubbeljaar. Ook D. krijgt uitdrukkelijk de boodschap op het rapport dat voor Nederlands blijvend geoefend moet worden. De Raad ziet hierin dan ook de bevestiging van de motieven van de gemachtigde waarin hij ervan uitgaat dat de kinderen de taal die ze in het thuisland spraken nog steeds beheersen en dat het niet blijkt dat de kinderen het Nederlands ondertussen beter beheersen dan hun moedertaal. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde verwacht dat de kinderen in afwachting van een beslissing terug in Irak naar school gaan en dat niet aangetoond is aan de hand van de documenten die verzoekers hebben voorgelegd dat de belangen van de kinderen in geval van terugkeer zullen worden geschaad. De Raad kan het theoretisch betoog van verzoekers over een schending van het recht op onderwijs voor de kinderen dan ook niet volgen.

Het betoog dat verzoekers nu aanvoeren aangaande moeilijkheden voor kinderen van verzoekers van internationale bescherming om te verhuizen is een betoog dat voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangehaald en niet in de aanvraag die voorlag bij de gemachtigde. Hoe dan ook blijkt dat ook het EHRM ervan uitgaat dat kinderen nog een leeftijd kunnen hebben waarop ze zich nog kunnen aanpassen aan een andere omgeving. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde in casu hier redelijkerwijs kon van uitgaan. Verzoekers betwisten niet dat hun kinderen geboren en getogen zijn in Irak, daar naar school gegaan zijn en daar nog familie hebben.

Verder kan de Raad in het dossier inderdaad niet vaststellen dat de sociale banden van de kinderen met hun omgeving dermate zijn dat hieruit een positieve verplichting zou voortvloeien om de bepalingen van de Vreemdelingenwet, nl. dat de aanvraag in principe in Irak moet worden ingediend, aan de kant te schuiven omdat anders een disproportionele inmenging in het privéleven van de kinderen zou ontstaan. Bijkomend stipt de gemachtigde terecht aan dat de verplichting om terug te keren naar Irak voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. RvV 279 255 - Pagina 13 Een schending van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 of 24 van het Handvest kan niet aangenomen worden.

Op vlak van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de gemachtigde er inderdaad op dat deze bepalingen geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde. Toch klopt het betoog van verzoekers niet dat de gemachtigde daarom die bepalingen niet verder in de beoordeling heeft betrokken. De gemachtigde is hoe dan ook reeds uitgebreid en concreet ingegaan op het feit dat bij elke overheidsbeslissing het hoger belang van het kind de eerste overweging moet vormen en hij stipt aan dat het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer naar het herkomstland. Ook op de ontwikkeling van de kinderen gaat de gemachtigde uitgebreid in in de bestreden beslissing. Niet alleen op vlak van de scholing maar zo stelt hij verder ook dat om een eventueel risico op het ontwikkelen van sociale of emotionele problemen te verkleinen, het gezin beroep kan doen op de hulp van verschillende organisaties die hen kunnen begeleiden bij de tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Hierop gaan verzoekers niet in. Hoe dan ook blijkt inderdaad dat de Raad van State stelt dat: "Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen" (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032: RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

De Raad volgt in casu niet dat de gemachtigde onzorgvuldig is te werk gegaan, of in strijd met de vereisten van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag heeft gehandeld. Het middel is ongegrond."

2.17. Door opnieuw hetzelfde betoog te voeren tegen de bestreden beslissing als tegen de in punt 1.8.bedoelde beslissing, kan verzoekster de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.18. Het staat verzoekster alleszins vrij om samen met haar echtgenoot een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten opdat hun kinderen het lopend schooljaar kunnen afmaken.

2.19. Gelet op het voorgaande kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met of niet afdoende werd gemotiveerd over haar persoonlijke situatie m.i.v. die van haar kinderen. Verzoekster kan aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen door haar afsluitend theoretisch betoog betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het vierde onderdeel van het middel is ongegrond.

Het enig middel is bijgevolg, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA